

őáléőáúíóÁFővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.108/2020/8.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2020. év szeptember hó 17. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

A kábítószer-kereskedelem büntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 21.B.1057/2019/29. számú ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által 2020. év február hó 13. napjától a mai napig letartóztatásban töltött időt a szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárás során felmerült 7.620,- (hétezer-hatszázhusz) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles az állam részére megfizetni.

A végzés ellen további fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás:

A Fővárosi Törvényszék a vádlottat a 2020. február 13. napján kihirdetett 21.B.1057/2019/29. számú ítéletével bűnösnek mondta ki a Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulatába ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő kábítószer-kereskedelem büntetében, ezért őt 9 év szabadságvesztés büntetésre és 9 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban határozta meg és megállapította, hogy a vádlott a szabadságvesztésből legkorábban a büntetés háromnegyed részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte, valamint rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és az eljárás során felmerült bünyügyi költség viseléséről.

A kihirdetett ítélettel szemben a vádlott és védője jelentett be fellebbezést eltérő és egyben enyhébb jogi minősítés - kábítószer birtoklása büntette - megállapítása és enyhítés érdekében.

A vádlott fellebbezése írásban benyújtott indokolásában tagadta a kereskedői tevékenységet, érvelése szerint ezt a büntetőeljárás alatt beszerzett adatok sem támasztották alá. E körben kiemelte, hogy nem találtak olyan tanút, aki azt állította volna, hogy tőle vásárolt kábítószer, az általa használt ingatlanból nagyobb mennyiségű készpénz sem került elő, továbbá olyan vagyonnal sem rendelkezett, ami a kereskedésből származó bevételekre utalna. A vádlott nem vitatta, hogy a lefoglalt kábítószereket a lakásban tárolta, ezért indítványozta, hogy a másodfokú bíróság változtassa meg az elsőfokú ítéletet, cselekményét kábítószer birtoklása büntettének minősítse és ezzel összefüggésben büntetését enyhítse.

A védő fellebbezésének írásban előterjesztett indokolásában a fellebbezés eltérő jogi minősítést célzó részét felmentésre irányuló indítványra módosította, melynek körében előadta, hogy a beszerzett bizonyítékok nem alkotnak olyan zárt logikai láncolatot, amelyből védenca bűnösségére lehetne következtetni. Az enyhítésre irányuló indítvánnyal összefüggésben előadta, hogy az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabási körülményeket ugyan helytállóan jelölte meg, azonban az

által a kiszabott büntetés eltúlzott. Mindezek alapján az elsőfokú ítélet megváltoztatását és elsődlegesen a vádlott felmentését, másodlagosan a büntetés enyhítését kérte.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.807/2019/5. számú átiratában a vádlott és védőjének fellebbezését nem tartotta alaposnak.

Álláspontja szerint a törvényszék az eljárásjogi szabályokat betartva ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a tényállás mentes a megalapozatlansági okoktól, így az felülbírálatra alkalmas. Megítélése szerint az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét is teljesítette, a vádlott terjesztői típusú, befejezett egészséget veszélyeztető bűncselekmény elkövetésében való bűnösségére is helytállóan vont következtetést, továbbá a vádlott különös visszaesői minőségét is törvényesen állapította meg.

A vádhatóság érvelése szerint a vádlottal szemben kiszabott fegyház fokozatú szabadságvesztés büntetés tartama arányban áll a társadalomra veszélyesség jelentősebb fokával, ezért annak mérséklése nem indokolt. Figyelemmel arra, hogy az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezései is megfelelnek a törvényi előírásoknak, ezért a törvényszék ítéletének helybenhagyását indítványozta azzal, hogy a másodfokú bíróság a kiszabott szabadságvesztés tartamába számítsa be az elsőfokú ítélet kihirdetése óta eltelt időtartamot.

A vádlott és védőjének fellebbezése nem alapos.

Az iratok alapján az ítéletábra megállapította, hogy az ügyészség a vádlott terhére nem jelentett be fellebbezést és nyilvános ülés kitűzését sem a vádhatóság, sem a fellebbező vádlott és védője nem indítványozta, így a másodfokú bíróság a Be. 598. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét tanácsülésen bírálta felül.

A Fővárosi Ítéletábra a perorvoslatok alapján eljárva a Be. 590. § (1) és (2) bekezdésére figyelemmel a Fővárosi Törvényszék ítéletét, továbbá az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírálta, amelynek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, a bizonyítást teljes körűen lefolytatta.

A vádlottat kihallgatta, a nyomozati szakban tett tanúvallomásokat felolvasással, a szakértői véleményeket, valamint a releváns okirati bizonyítékokat ismertetéssel a bizonyítás anyagává tette.

A beszerzett bizonyítékokat a Be. 167. § (4) bekezdésének megfelelően önmagukban és egymással összevetve, összességükben is értékelte, majd a Be. 561. § (3) bekezdés d) pontjában előírtaknak megfelelően minden részletre kiterjedően megindokolta, hogy mely bizonyítékot miért fogadott el, indokolási kötelezettségének eleget tett, a mérlegelési tevékenységéről és annak eredményéről kellő alaposággal számot adott.

Az elsőfokú bíróság indokolásának érdemi részében ésszerű és logikus indokát adta annak, hogy miért nem fogadta el a vádlottnak egy beazonosíthatatlan személyazonosságú férfire való hivatkozásán alapuló védekezését, továbbá a bizonyítékok közül miért tulajdonított kiemelt jelentőséget az objektív bizonyítékoknak, nevezetesen az igazságügyi vegyészszakértői és ujjnyomszakértői véleménynek, valamint a házkutatási jegyzőkönyvnek, majd azokból a logika szabályainak megfelelően vonta le a tényállás alapjául szolgáló következtetéseit.

A vádlott fellebbezésének indokolásában írtakkal szemben az elsőfokú bíróság helyes érvekkel mutatott rá a vádlott kereskedői tevékenységére, melynek során az iratanyaggal összhangban utalt a tőle lefoglalt kábítószer mennyiségére és különböző fajtáira, a tartózkodási helyeként szolgált lakásban megtalált, a kábítószer mérésére és porciózására használt digitális mérlegre, valamint a többszáz darab simítózáras nejlonzacskóra, amely adatok a lehetséges vásárlók felkutatásának eredménytelensége nélkül is kétséget kizáró bizonyossággal támasztották alá, hogy a megszerzett kábítószerrel elsődlegesen továbbértékesítésre szánta.

A bizonyítékok értékelése során logikai hibát nem vétett és a beszerzett bizonyítékokból iratellenes, vagy az adott bizonyíték kereteit meghaladó következtetéseket sem vont le.

A törvényszék mérlegelési tevékenysége a másodfokú bíróság számára minden elemében meggyőző volt, így a vádlottnak és védőjének az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységét támadó, egyben felmentést, illetve eltérő minősítést célzó fellebbezése a Be. 593. § (2) bekezdésében szabályozott bizonyítékok felülmérlegelésének törvényi tilalma folytán eredményre nem vezethetett.

A törvényszék által megállapított történeti tényállás tehát mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, ezért a másodfokú felülbírálat alapját képezte.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és a cselekménye minősítése is megfelel a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek.

Figyelemmel azonban arra, hogy az ügyadatkból kitűnően a vádlott alkalmi kábítószerfogyasztó, szükséges annak rögzítése is, hogy a saját fogyasztásra szánt kábítószeresek összegzése nem eredményezne a csekély mennyiséget meghaladó kábítószerrel. A Btk. 178. § (6) bekezdése szerint, aki kábítószerrel fogyaszt, illetve csekély mennyiségű kábítószerrel fogyasztás céljából megszerez vagy tart, ha súlyosabb bűncselekmény nem valósul meg, vétség miatt két évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. A törvény szövegét értelmezve megállapítható, hogy miután a fogyasztáshoz nem köt mennyiséget, ekként nem áll fenn a mennyiségi összegzés követelménye. Ugyanakkor a fogyasztás szubszidiárius jellegét megfogalmazó „ha súlyosabb bűncselekmény nem valósul meg” törvényi fordulatból és a két évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetettségéből kiindulva, ha az elkövető a fogyasztáson felül alapeseti, vagy jelentős, vagy különösen jelentős mennyiségre követ el súlyosabb bűncselekményt, akkor a fogyasztói pozícióját elveszíti és a megvalósított elkövetői magatartáshoz igazodó mennyiségek alapján kell a cselekményét minősíteni. A súlyosabb elkövetői magatartás mintegy magába olvasztja a kábítószer fogyasztását (Kúria Bfv.26/2019/11. számú végzése).

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Törvényszék helyesen járt el, amikor a vádlott cselekményét egységesen 1 rendbeli kábítószer-kereskedelem büntettének minősítette, amely egészséget veszélyeztető bűncselekmény törvényhelyét is pontosan jelölte meg.

Az elsőfokú bíróság azt is helyesen állapította meg, hogy a vádlott különös visszaesőnek minősül, azonban annak törvényhelyét pontatlanul tüntette fel, ezért azt az ítéletábra a Btk. 459. § (1) bekezdés 31./a) pontjára helyesbíti.

A joghátrány megválasztása körében a törvényszék hiánytalanul és a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56. BK véleményben írtakat szem előtt tartva vette számba a vádlott terhére és javára szóló alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket.

A súlyosító és enyhítő körülményeket az elsőfokú bíróság megfelelően értékelte, amikor úgy ítélte meg, hogy a vádlottal szemben a Btk. 34. § I. fordulata szerinti határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabása indokolt.

Az általa meghatározott szabadságvesztés tartama arányban áll a vádlott személyében és cselekményében megnyilvánuló társadalomra veszélyességgel. A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a vádlottal szemben szükséges, de egyben elégséges 9 év szabadságvesztés kiszabása, így annak a vádlott és védője által indítványozott mérséklésére nem látott lehetőséget.

A szabadságvesztés büntetés törvényhelyeként a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletben írtakon túl feltünteti még a Btk. 33. § (1) bekezdés a) pontját és a Btk. 35. § (1) bekezdését is.

A törvényszék a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját a rendelkező részben törvényesen határozta meg, azonban ítélete utolsó oldalán, az indokolásban már mind a törvényhelyet, mind a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját hibásan határozta meg, ezért az ítélőtábla e rendelkezés törvényhelyét a Btk. 38. § (1) bekezdés és (2) bekezdés b) pontjára javítja ki, amelynek értelmében az elsőfokú ítélet utolsó oldalán írtakkal ellentétben a különös visszaeső vádlott feltételes szabadságra bocsátásának legkorábbi időpontja a szabadságvesztés büntetés háromnegyed részének kitöltését követő nap.

A másodfokú bíróság a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamának szintén 9 évben történt meghatározásával is egyetértett, amely mellékbüntetés alkalmazásának törvényhelyeként a Btk. 33. § (2) bekezdését is feltünteti.

Az előzetes fogvatartásban töltött időnek a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe való beszámítása is törvényes, az elsőfokú bíróság helyesen rögzítette ítéletében, hogy e rendelkezés mely törvényi előírásokon alapul.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb, bűnjelekre és bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezései is törvényesek.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 598. § (2) bekezdése alapján megtartott tanácsülésen, a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján rendelkezett a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől letartóztatásban töltött időnek a kiszabott szabadságvesztésbe való beszámításáról.

A másodfokú eljárás során a kirendelt védő díjával felmerült bűnügyi költség megállapításáról és viseléséről a Be. 613. § (1) bekezdése értelmében, a Be. 574. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2020. év szeptember hó 17. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Patassy Bence s.k.
előadó bíró

Dr. Vincze Piroska s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 21.B.1057/2019/29. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.108/2020/8. számú végzése által 2020. év szeptember hó 17. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2020. év szeptember hó 17. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
tisztviselő